

ת"פ 20523/12/15 - מדינת ישראל נגד מ.ס. - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

20 יולי 2017

ת"פ 20523-12-15 מדינת ישראל נ' ס'

בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ענת גוש חלב וליטל לוזון - נוכחות

נגד

מ.ס. - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד ז'אנה זייצב - נוכחות

המאשימה

הנאשמת

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 08.12.2015 בשעה 03:00, ניטש ויכוח קולני בין הנאשם, שהיה באותה עת תחת השפעת משקה משכר, לבין בת זוגו (להלן: "**המתלוננת**"), וזאת על רקע סירובה של האחרונה לתת לו את מפתחות הרכב לאחר שהלה ביקש לנהוג בו. בנסיבות אלה, המתלוננת ניגשה לחדר בדירה שבה התגוררו, ואחזה בתינוקת בידה. הנאשם ניגש אחריה, ותקף אותה (בעודה אוחזת בתינוקת), בכך שסטר בפניה ודחף את פניה באמצעות ידיו, וכל זאת בנוכחות בנה הקטין של המתלוננת (להלן: "**המתלונן**"). כתוצאה ממעשים אלו, המתלוננת נפלה על המיטה, כאשר התינוקת בידה.

בהמשך, המתלוננת קמה ויצאה אל סלון הדירה. הנאשם יצא אחריה ושב לדרוש את מפתחות הרכב. במעמד זה, המתלונן ביקש מהנאשם להפסיק. בתגובה לכך, תקף אותו הנאשם, בכך שסטר בפניו. מיד ובהמשך, תקף הנאשם את המתלוננת, בכך שהכה במכת אגרוף בפניה, והמתלונן רץ והפריד ביניהם.

2. הנאשם הודה באמור לעיל, והורשע על יסוד הודאתו זו בעבירה של **תקיפה סתם של קטין על ידי אחראי**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ו**תקיפה סתם של בת זוג**, לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

3. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן, תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה בתיק זה הינה למאסר בפועל.

4. בעניינו של הנאשם הוגשו **שלושה תסקירים של שירות המבחן**, במועדים 27.06.2016, 11.09.2016 ו-03.04.2017. במאמר מוסגר יצוין, כי התסקיר הראשון אמנם נושא את הכותרת "תסקיר ביניים" ובסופו המלצה הנוגעת לתנאי שחרורו של הנאשם, אולם בגופו מפורטים נתונים הרלוונטיים לשאלת הענישה. מה גם, שהתסקיר שהוגש לאחר מכן לעניין העונש, נושא את הכותרת "תסקיר משלים" ובו התייחסות גם לאותו "תסקיר ביניים".

בתסקירים אלו עומד שירות המבחן על רקעו האישי והמשפחתי של הנאשם; נסיבות חייו; יחסו לעבירות שבמוקד כתב האישום; הניסיונות הטיפולים שנערכו בעניינו; ועוד. כן מובאת שם עמדתה של המתלוננת. מטעמים של צנעת הפרט לא

אעלה עלי גזר דין זה את כל המפורט בתסקירים אלה, לבד מלציון כי הנאשם לא הכחיש את ביצוע העבירות שיוחסו לו, וטען שמעצרו הוביל אותו להבנה כי במערכת היחסים בינו לבין המתלוננת הם עסוקים בהישרדות ובהתמודדות עם קשיי היום יום, בעיקר אלו הכלכליים, מה שלא מותיר להם מקום לנהל שיחות ושיח פתוח וישיר, ומביא לידי כך שהם צוברים מתח ותסכול, מבלי לחשוב ביחד על דרכי התמודדות ופתרונות למצב. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבין ורואה את הבעייתיות שבתקשורת בינו לבין המתלוננת. יחד עם זאת, השירות גם התרשם כי תשובותיו של הנאשם נשאו אופי קונקרטי ומצומצם, וכי הוא והמתלוננת מסרו מידע מגמתי באשר למערכת היחסים הזוגית ביניהם. עוד להתרשמותו של השירות, התייחסותו של הנאשם לעבירות הינה שטחית ומצומצמת וכי הוא אינו נושא באחריות מלאה, הכוללת הכרה והבנה שעליו לערוך שינוי בהתנהגותו.

עוד יצוין, כי במסגרת הליך המעצר נעשה ניסיון לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית לעצורי בית. אולם, לאחר שני מפגשים בלבד (שבהם נהג בפסיביות ולא שיתף מעולמו) ומבלי כל הודעה מוקדמת או הסבר לכך, הנאשם חדל מלהגיע למפגשים במסגרת הקבוצה, וניתק את הקשר עם שירות המבחן. כעבור זמן, הנאשם מסר לשירות כי לא הגיע למפגשים מכיוון שבחר לרכז את משאביו וזמנו בעבודה. בהמשך, נעשה ניסיון נוסף לשלב את הנאשם בקבוצה ייעודית פסיכו-חינוכית לגברים אשר נהגו באלימות כלפי נשותיהם. גם ניסיון זה לא צלח, וזאת לאחר שהנאשם הגיע למפגש אחד בלבד, ולאחר מכן ניתק קשר מהקבוצה. בעניין זה, הנאשם מסר כי היה חולה וסוכם עימו כי ישוב לטיפול, אולם הלה ניתק שוב פעם את הקשר עם הקבוצה והשירות.

שירות המבחן מסר כי להערכתו הנאשם לא נרתם להליכים הטיפוליים שהוצעו לו מפאת קשייו לשתף מעולמו ולערוך בדיקה ביקורתית אודות התנהגותו, ומשום שהוא ממוקד כיום בשיקולים הנוגעים לפרנסת משפחתו. על כן, העריך שירות המבחן כי הנאשם אינו בשל או פנוי להשתלב בטיפול. כך גם, נמסר כי עמדתו של הנאשם, לפיה חדל לצרוך אלכוהול, אינה מתיישבת עם הדברים שנמסרו על ידו ועל ידי המתלוננת.

לבסוף, לאחר שהביא בחשבון את מכלול הנתונים שלעיל, את הערכת הסיכון הנמוכה, ואת יתר השיקולים שפורטו בתסקירים, ובכללם ההערכה לפיה הנאשם אינו בעל דפוסי התנהגות עברייניים, המליץ שירות המבחן לאפשר לנאשם להיות בקרבת משפחתו ולא לפגוע ברצף עבודתו של הנאשם, ולהשית עליו ענישה בדמות מאסר מותנה וקנס.

5. **מחוות דעת הממונה** על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 09.07.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם (סומן 2/ת), עמדה על חומרת מעשיו ועל הערכים המוגנים שנפגעו. כמו כן, ביקשה באת כוח המאשימה להפנות לרקע של האירוע ולעובדה כי הנאשם הכה את המתלוננת בנוכחות הקטין ובשעה שזו אחזה תינוקת בידה. בהמשך, הפנתה באת כוח המאשימה לפסיקה שונה, ועתרה לקבוע מתחם ענישה הולם הנע בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. באת כוח המאשימה ביקשה לציין כי הנאשם לא גילה נכונות להשתלב בהליך טיפולי, וטענה כי אין הלימה בין המלצתו של שירות המבחן לבין התרשמותו מהנאשם. לבסוף, עתרה באת כוח המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר ברף הבינוני של מתחם הענישה, לצד מאסר מותנה, קנס והתחייבות.

7. במסגרת הראיות לעונש מטעם ההגנה, העידה המתלוננת. עדותה התמקדה בעיקר במצבה הכלכלי הקשה. כמו כן, הלה מסרה כי בינה לבין הנאשם שוררים יחסים טובים, והיא ביקשה שלא להענישו.

עוד במסגרת הראיות לעונש, הוגשו מטעם ההגנה רשימת התיקים שנפתחו נגד המתלוננת בהוצל"פ (סומן נ/1) ומסמך מהמל"ל, ממנו עולה כי למתלוננת נכות בשיעור של 46% (סומן נ/2).

8. לגופם של הטענות לעונש, תחילה ביקשה באת כוח הנאשם לאבחן בין הפסיקה שאליה הפנתה המאשימה לבין עניינו של הנאשם שבפניו. בהמשך, הפנתה הסנגורית לכך שלנאשם אין הרשעות קודמות בעבירות אלימות; לגילו הצעיר, באופן יחסי; לעובדה כי הוא מנהל עם המתלוננת קשר זוגי מזה כעשר שנים וכי להם שני ילדים קטינים משותפים (בנוסף לבנה של המתלוננת מנישואיה הקודמים); לכך שהנאשם הוא המפרנס העיקרי של משפחתו; ולפרק הזמן שהנאשם היה עצור מאחורי סורג וברח ובהמשך משוחרר תחת תנאים מגבילים.

כן נטען כי הייתה זו המתלוננת שהתפרצה על הנאשם עובר לקרות האירועים שבמוקד כתב האישום, וכי הקושי המשפחתי של השניים נעוץ בקשיים הכלכליים שעיינום הם נאלצים להתמודד. בהתייחסה לתסקירי שירות המבחן, הפנתה הסנגורית להתרשמותו של השירות לפיה הנאשם אינו בעל דפוסים עברייניים, ולכך שהלה לא השתלב כראוי בהליך טיפולי אך משום שהיה טרוד בפרנסת משפחתו. לסיכום, נטען כי דווקא ענישה בדמות מאסר תביא לפגיעה במתלוננת ולכך שהיא תימנע מלהתלונן נגד הנאשם בעתיד. בשים לב לכל האמור, ולנוכח החרטה שהביע הנאשם, עתרה באת כוחו לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין מאסר שניתן לריצוי בעבודות שירות, ולאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן (ואף ככל שבית המשפט ימצא לנכון, להוסיף גם רכיב של צו של"צ).

9. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", עמד גם הוא באריכות על הקשיים הכלכליים של משפחתו. כמו כן, הלה הצטער על מעשיו וטען כי אלו לא יישנו עוד, תוך שלדבריו הוא חזר להתגורר עם המתלוננת והיחסים ביניהם טובים. עוד לדבריו, מזה שנתיים הוא אינו שותה אלקהול.

דין והכרעה

10. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם (ר' גם ע"פ 1523/10 פלונית נ' מדינת ישראל, (18.04.2012); וע"פ 452/14 ניסים דבוש נ' מדינת ישראל, (03.04.2014)).

בהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, בעת גזירת העונש שומה על בית המשפט לנקוט בהליך תלת שלבי: תחילה, מקום בו מדובר בנאשם שהורשע בכמה עבירות, יש לקבוע אם הן מהוות "אירוע אחד" או כמה אירועים נפרדים; בשלב השני, וככל שייקבע כי מכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע אחד", יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין אותו אירוע; בשלב השלישי, יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם שנקבע או מחוצה לו, ככל שמתקיימים שיקולי שיקום או מנגד שיקולים של הגנה על שלום הציבור (ראו ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

11. בענייננו, על אף שהנאשם הורשע בשתי עבירות, הרי שלא יכול להיות חולק על כך שעסקינן באירוע מתמשך אחד שיש לקבוע בגינו מתחם עונש כולל, ואף אין צורך להידרש במקרה הנדון ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר

נ' מדינת ישראל, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, (29.06.2015). מה עוד, שגם המאשימה עתרה במקרה הנדון לקבוע מתחם עונש כולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם.

לצד האמור יצוין, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" באירוע בכללותו, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ ג (מחוזי באר שבע) **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

12. לגופם של דברים, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

13. **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם הינם שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. כך גם, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות איכפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעבריו והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה עוד יותר על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין. לא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדן של עבירות התקיפה יוכפל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג או כלפי קטין שעליו אחראי העבריו. (ראו בעניין זה, למשל, דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (11.10.2007); ודבריו של כב' השופט י' עמית בע"פ 669/12 **יוסף עמיאל נ' מדינת ישראל**, (19.04.2012)).

14. לאור הנסיבות שנלוו לביצוע העבירות, כפי שאלה יפורטו בהמשך, מצאתי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה** בערכים המוגנים מצויה ברף בינוני.

15. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי בראש ובראשונה לאופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוננים. כידוע, עבירת התקיפה סתם יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימות, וברי כי אין דין דחיפה או סטירה כדין מהלומת אגרופ לכיוון הפנים או בעיטה. בענייננו, במנעד החומרה של המעשים שיכולים להיכנס לגדריה של עבירת התקיפה סתם, בולטת לחומרה מכת האגרופ שהכה הנאשם בפניה של המתלוננת; ואילו הסטירות שסטר בפניהם של המתלוננים מצויים ברף חומרה בינוני.

אכן, למתלוננים לא נגרמו חבלות כתוצאה ממעשיו של הנאשם. אולם כזכור, לאחרון ממילא יוחסו עבירות של תקיפה סתם, והרי שאם היו נגרמות למתלוננים חבלות כלשהן, כי אז הוא היה מואשם בעבירות אחרות וחמורות יותר. עוד יצוין, כי במעשיו של הנאשם טמונה בצורה אינהרנטית השפלתם של המתלוננים, כפי טענת המאשימה. דא עקא, לא הוכח ברמת ההוכחה הנדרשת כי למי מהמתלוננים נגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם נזק נפשי כלשהו (נזק כגון דא ניתן היה להוכיח, למשל, בעת עדותה של המתלוננת בשלב הראיות לעונש (הגם אם היא העידה מטעם ההגנה)). ראו בעניין הוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירות את הוראותיו של סעיף 40 לחוק העונשין, ודבריו של בית המשפט בע"פ 677/14 **דנקנר נ' מדינת ישראל**, (17.07.2014); ע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (14.05.2015); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) **4687-05-15 וליד גמאעין נ' מדינת ישראל**, (09.09.2015)).

אשר לנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשים, נדמה כי אך במזל לא נגרמו למתלוננים חבלות של ממש כתוצאה מהסטירות שהפליא הנאשם בפניהם, ולא כל שכן כתוצאה ממכת האגרופ שהכה הנאשם בפניה של המתלוננת.

עוד ולחומרה, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשם הכה את המתלוננת בשעה שזו אחזה תינוקת בידה. הדבר מגביר את חומרת התנהגותו הבריונית ושלוחת הרסן של הנאשם, ואף יש בכך כדי להעצים את הנזק הפוטנציאלי הטמון במעשיו, כאשר כתוצאה מהתקיפה של הנאשם, המתלוננת נפלה עם התינוקת בידה, מה שעלול היה להביא אף לפגיעה פיזית בתינוקת עצמה. כך גם, ראיתי לחומרה את העובדה כי העבירות נגד המתלוננת בוצעו בנוכחות המתלונן, ובנקל ניתן לשער את עגמת הנפש שנגרמה לו כאשר נאלץ לראות את אמו מוכה על ידי הנאשם (וזאת בטרם הוא עצמו חווה מנחת זרועו של הנאשם).

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירות, לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה לפיה הייתה זו המתלוננת שהתפרצה על הנאשם, באשר נסיבה זו לא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת (וראו בעניין זה, הדברים שנאמרו קודם לכן לקביעותי בנוגע להוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירות). אדרבא, מכתב האישום המתוקן עולה כי המתלוננת ביקשה דווקא להיטיב עם הנאשם ולמנוע הימנו לנהוג ברכב בשעה שהוא נתון תחת השפעת אלכוהול, ואילו הוא בחר לגמול לה רעה תחת טובה. יתר על כן, אף אם אקבל את טענת ההגנה, ולו לצורך הדיון, ואצא מנקודת הנחה לפיה אכן הייתה זו המתלוננת ש"התפרצה" על הנאשם, הרי שעדיין אין בכך להצדיק ולו במאומה את התנהגותו הבריונית והאלימה. כן יצוין, ולו למעלה מהצורך, כי אף העובדה שהנאשם היה נתון תחת השפעת משקה משכר בעת קרות האירועים נשוא כתב האישום המתוקן אינה צריכה להיזקק לזכותו, ואף ייתכן שההפך הוא הנכון (ראו והשוו ע"פ 5092/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 חיים פרץ נ' מדינת ישראל, (19.12.2013)).

לצד האמור, ולקולא, נתתי דעתי לכך שלביצוע העבירות לא קדם תכנון מוקדם מצדו של הנאשם, באשר אלה בוצעו מתוך התפרצות כעס ספונטנית, על רקע ויכוח שהתגלע בינו לבין המתלוננת. אם כי, ועל אף שכאמור למעשים לא קדם תכנון מוקדם, לא ניתן להתעלם מהתנהגותו הברוטלית של הנאשם, התנהגות שכללה מסכת נמשכת של מעשי אלימות. וכך, למרות שבסעיפי האישום יוחסו לנאשם שתי עבירות בלבד של תקיפה סתם (האחת של בת זוגו והאחת של בנה הקטין), הרי שעיון בעובדות כתב האישום המתוקן מעלה כי מעשי האלימות הפיזית של הנאשם נחלקו לשלושה מקטעים שונים, כאשר תחילה הנאשם סוטר בפניה של המתלוננת; בהמשך הוא סוטר בפניו של המתלונן; ולבסוף הוא שב ומכה במכת אגרוף בפניה של המתלוננת. כאמור, המדובר בהתנהגות נטולת מעצורים של הנאשם, כאשר הוא ממאן להירגע ושב ותוקף את המתלוננים פעם אחר פעם, וחודל ממעשיו אך לאחר שהמתלונן מפריד בינו לבין המתלוננת. מיותר לציין כי בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם אך ורק על סמך העבירות שבגין הוא הורשע, אולם מכלול מעשיו המתוארים לעיל, יישקל במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

16. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, יאמר כי מטבע הדברים, לא ניתן למצוא בפסיקה מקרה שהינו זהה למקרה שנדון בפניי. שכן, גם כשמעיינים בפסקי הדין שבהם נדונו מעשי אלימות שבוצעו כלפי בני משפחה, לעולם יש שוני במספר העבירות שבוצעו, במשך הזמן שעל פניו הן נפרסו, בחומרת האלימות הפיזית שהופעלה, וכיוצא באלה. והרי שבכל הפרמטרים שצוינו לעיל, יש כדי להשליך ולהשפיע על מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה. אשר על כן, פסיקתו של בית המשפט במקרים שבהם דובר בנאשמים שהורשעו בביצוע עבירות כנגד בני משפחתם, כפי שזו תוצג לעיל, תהווה קנה מידה בלבד למדיניות הענישה הנוהגת והראויה בתיק זה שבפניי, והדברים יילמדו על דרך ההיקש.

על כל פנים, סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרים שבהם דובר בנאשמים שהורשעו בביצוע עבירות של תקיפה סתם נגד בנות זוג ונגד קטינים שעליהם היו אחראים, **לרוב** נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על עונשי מאסר שאת אורכם ניתן למנות בחודשים. כאשר שוב יש לומר, כי מתחמי הענישה משתנים בהתאם לכמות העבירות, חומרתן ויתר הנסיבות שנלוו לעבירות בכל מקרה ספציפי. אשר לעונשים שהושתו על הנאשמים במקרים השונים, אלו נעים על פני מנעד שבין מאסר שבשים לב לאורכו ניתן לרצותו בעבודות שירות לבין מאסרים לתקופות ארוכות יותר, שלא ניתן לרצותם בעבודות שירות. גם בעניין זה, ברי כי עונשו של כל נאשם ונאשם מושפע מהנסיבות שאין קשורות בביצוע

העבירות וממאפייניו האישיים, כגון גילו, קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הבעת חרטה והכאה על חטא, השתתפות בהליכים טיפוליים, ועוד.

כדוגמא למנעד הענישה שלעיל, ראו למשל, רע"פ 1952/13 **פלואני נגד מדינת ישראל**, (24.03.2013); ת"פ (שלום ירושלים) 59336-01-16 **מדינת ישראל נ' פלואני**, (17.07.2016); ת"פ (שלום טבריה) 39032-06-15 **מדינת ישראל נ' פלואני**, (09.09.2015); ת"פ (שלום ירושלים) 47255-10-12 **מדינת ישראל נ' פלואני**, (12.07.2015). כאן ייאמר כי לא נעלמה מעיני בית המשפט העובדה כי בניגוד לנאשם שבפניו, בפסקי הדין שלעיל דובר בנאשמים שהורשעו גם בעבירות של איומים.

עוד יצוין, כי בפסיקה ניתן למצוא גם מקרים שבהם בגין ביצוע עבירות אלימות כנגד בנות זוג וילדים קטינים נקבעו מתחמי ענישה שתחתיתם במאסרים מותנים, ונגזרו עונשים צופי פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו (ראו למשל: ת"פ (שלום עכו) 6608-05-15 **מדינת ישראל נ' אחמד לאפי**, (15.02.2016); וע"פ (מחוזי באר שבע) 51803-05-15 **מדינת ישראל נ' פ. ד**, (20.09.2015) (פסק הדין טרם פורסם במאגרים המשפטיים. לפסק דינו של בית משפט השלום, שנהפך בערעור, ראו: ת"פ (שלום באר שבע) 54890-09-12 **מדינת ישראל נ' פלואני**, (30.04.2015)). ועדיין, נדמה כי פסקי הדין שבמסגרתם הושתו עונשי מאסר, בין אם למשך מספר בודד של חודשים ובין אם לתקופות ארוכות יותר, הם שמהווים את "השדרה המרכזית" של הענישה הנוהגת ומשקפים בצורה מהימנה יותר את מדיניות הענישה בעבירות כגון אלו הנדונות בפניו.

17. עוד יצוין, כי לא התעלמתי מהפסיקה שהוגשה מטעמה של המאשימה (ההגנה בחרה שלא להפנות את בית המשפט לפסיקה מטעמה), אולם העיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. כמו כן, מן הראוי להפנות את תשומת ליבה של המאשימה לכך שעל ת"פ 31154-12-14 **הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי שהתקבל**, באופן בו הוקל עונש המאסר שהושת על הנאשם על ידי בית משפט השלום (ראו עפ"ג (מחוזי באר שבע) 12847-03-15 **פלואני נ' מדינת ישראל**, (18.03.2015)). ברי כי הדברים לא נעשו בזדון, אולם טוב תעשה המאשימה אם תקפיד לוודא כי במקרים שבהם הוגש ערעור, היא תפנה את בית המשפט לפסקי דין של ערכאות הערעור ולא לאלה של הערכאות הדיוניות.

כאן גם יובהר, כי נהיר לבית המשפט שקיימים מקרים שבהם דובר בנסיבות מיוחדות או בנאשמים בעלי מאפיינים אישיים ייחודיים, כך שהושתו שם עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. אולם, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופן של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתת העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 1323/13 **רן חסן נ' מדינת ישראל**, (05.06.2013); ורע"פ 4088/13 **אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל**, (11.06.2013)).

עוד יש להדגיש, כי בכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

18. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שאלה פורטו לעיל, ובייחוד בשים לחומרת האלימות שהופעלה מצדו של הנאשם, כאשר באחת ההזדמנויות הוא הכה בפניה של המתלוננת במכת אגרופ; ולכך שבהזדמנות אחרת הוא תקף אותה עת אחזה בידיה בתינוקת; סבורתני כי לא ניתן

במקרה הנדון לקבוע מתחם ענישה שהרף התחתון שלו הוא מאסר מותנה בלבד, כפי עתירת ההגנה.

אשר על כן, הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין 3 חודשי מאסר, שניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 14 חודשי מאסר. כל זאת לצד ענישה נלווית, ובכללה קנס או פיצוי במקרים המתאימים.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

19. תחילה יצוין, כי בשים לב לכך שהנאשם דחה את ההצעות הטיפוליות שהוצעו לו על ידי שירות המבחן, ולא נרתם להליך טיפולי כלשהו, הרי שברי כי אין מקום לדבר על שיקולי שיקום שיהיה בהם כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל.

אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

20. בעניין זה, נתתי דעתי לעובדה לכך שאין זו הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, כאשר בעברו שלוש הרשעות קודמות (שאחת מהן התיישנה אך לא נמחקה) בעבירות של נהיגה ללא רישיון, שבל"ר, היזק לרכוש במזיד, חבלה במזיד ברכב והיעדר מהשירות שלא ברשות (בעבירה אחרונה זו, הנאשם הורשע פעמיים בבית דין צבאי). יחד עם זאת, המשקל שניתן לנסיבה זו לא יהיה גבוה, שכן המדובר בעבירות שאינן ממין העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת.

עוד נתתי דעתי לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות ולעובדה כי מאז הנאשם לא ביצע עבירות נוספות. אולם, גם נסיבה זו לא תזכה למשקל רב (ככל שהדברים נוגעים לחלוף הזמן), שכן ההליכים בעניינו של הנאשם התארכו מתוך שקילת האינטרס האישי שלו, ועל מנת ליתן לו הזדמנות להשתלב בהליך טיפולי.

עוד במסגרת זו, בית המשפט שוקל את הנזק שעלול להיגרם לנאשם ולמשפחתו ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב למצבו הכלכלי, כפי שזה נפרס בפניי (יצוין, כי הנאשם ריצה בעברו שני מאסרים בגין הרשעותיו בבית דין צבאי בעבירות של היעדר מהשירות). כן נתתי דעתי לנסיבות חייו של הנאשם - כפי שאלו פורטו בתסקירי שירות המבחן ואף בשלב הטיעונים לעונש - הגם אם לא ניתן לומר שהייתה להן מניה וביה השפעה על ביצוע העבירות. בהמשך לאלה, ייאמר כי במסגרת הראיות לעונש, הציגה ההגנה תעודה המעידה אודות נכותה החלקית של המתלוננת. נכות זו הייתה קיימת גם בעת שביצע הנאשם את העבירות כלפיה, כך שלא ברור לבית המשפט מדוע לסברת ההגנה יש לזקוף נסיבה זו לזכותו של הנאשם. אדרבא, העובדה שהנאשם בחר להכות את המתלוננת, שלה נכות חלקית, צריכה להיזקק לחובתו דווקא.

כמו כן, שקלתי לקולא את העובדה כי הנאשם היה עצור בתיק זה מאחורי סורג ובריח, הגם אם לא למשך תקופה ממושכת, ובהמשך שוחרר ושהה תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליכי המעצר אינם עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם כאמור, יש להניח שהיה בכך כדי להדגיש לנאשם את הפסול שבמעשיו ולהרתיעו במידה כזו או אחרת מפני ביצוע עבירות בעתיד, ואף ניתן לשקול זאת במסגרת סעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

עוד ולקולא, יש לשקול את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף חשוב מכך, ייתר את העדתה של המתלוננת. לצד האמור, לא ניתן להתעלם מהתרשמותו של שירות המבחן, לפיה התייחסותו של הנאשם לעבירות הינה שטחית ומצמצמת וכי הוא נמנע מלקבל אחריות מלאה על מעשיו (ראו תסקיר שירות המבחן מיום 08.09.2016. יצוין, כי גם בתסקיר שהוגש לאחר מכן, שירות המבחן לא ציין כי חל שינוי בהתרשמותו זו). אף

עמוד 7

בדבריו בבית המשפט בשלב הטיעונים לעונש עת מסר כי הוא מצטער על מעשיו, בית המשפט התרשם כי הדברים נאמרו על ידו מהשפה אל החוץ ואך על מנת לזכות בהקלה בעונשו, מתוך חשש למצבו הכלכלי.

זאת ועוד, ההגנה ייחדה חלק ניכר מטיעוניה למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם ומשפחתו. אף המתלוננת עצמה, לפני שביקשה להקל בעונשו של הנאשם, עמדה בהרחבה על מצבם הכלכלי. בנקודה זו ייאמר, כי לעולם השתת ענישה הכוללת רכיב של מאסר, על כל נאשם באשר הוא, תביא לפגיעה כלכלית כזו או אחרת. במקרה הנדון, כאמור, בית המשפט שקל את מצבו הכלכלי של הנאשם במסגרת סעיפים 40א(1) ו- (2), ואולם - הגם אם יהיה בכך כדי לפגוע בצורה עקיפה ובמידה כזו או אחרת במתלוננת עצמה - לנסיבות אלו לא יוענק משקל מכריע, וממילא לא ייתכן שיהיה בהן כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם הענישה שקבעתי לעיל. אחרת, אילו היה נקבע כי במצבו הכלכלי של הנאשם לבדו יש כדי להפוך את הקערה על פיה ולהביא לידי כך שבית המשפט יימנע מהשתת עונש הכולל רכיב מאסר - הרי שהיה בכך כדי לפגוע בעקרון האחידות בענישה. שכן כאמור, כל נאשם שהוא ייפגע מהשתת עונש הכולל רכיב של מאסר, ומטבע הדברים אף לא חסרים נאשמים שמצבם הכלכלי איננו שפיר. אשר על כן, ולסיכומה של נקודה זו, ייאמר כי למצבו הכלכלי של הנאשם ומשפחתו יוענק משקל בשלב גזירת עונשו, אולם משקל זה לא יהיה מכריע.

עוד ייאמר, כי בית המשפט מוכן היה לשקול לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם אילו הנאשם היה מתגייס להליכים הטיפולים אשר הוצעו לו על ידי שירות המבחן. דא עקא, הנאשם דחה פעם אחר פעם את היד אשר הושטה לו בפן זה. אמנם, נטען כי הנאשם נמנע מליטול חלק בהליכים הטיפולים מפאת חששו שהדבר יפגע בפרנסתו. אולם, לא אוכל לקבל טענה זו, שכן ניסיון החיים מלמד שככל שהנאשם היה מעוניין בכך, היה עולה בידו לשלב בין שני הדברים.

בשים לב להיעדר המוטיבציה מצדו, נדמה כי לא בכדי שירות המבחן העריך שהנאשם אינו בשל או פנוי בשלב זה להשתלב בטיפול. כמו כן, לצד שיקולים הקשורים בפרנסת משפחתו, העריך השירות כי הנאשם מגלה קושי לעמוד בתנאיו של הקשר הטיפולי בשל קשייו לשתף מעולמו ולערוך בדיקה ביקורתית אודות התנהגותו. אף בכל הנוגע לשימוש באלכוהול - כאשר כזכור, בעת ביצוע העבירות היה הנאשם נתון תחת השפעת משקה משכר - ציין שירות המבחן כי הנאשם והמתלוננת מסרו מידע מגמתי בעניין זה (ואף ניתן לתהות כיצד בשלב הטיעונים לעונש טען הנאשם שמזה שנתיים הוא אינו צורך אלכוהול, בעוד שהעבירות מושא כתב האישום המתוקן נעשו על ידו כשנה וחצי קודם לכן). בשים לב לאלה, שירות המבחן העריך כי מהנאשם נשקפת מסוכנות ברמה נמוכה. ודוק, אמנם עסקינן במסוכנות נמוכה, אך עדיין היא קיימת. אלמלא כן, שירות המבחן לא היה מציין שאינו רואה תרומה להמשך מעורבותו **כדרך לצמצום הסיכון**. והרי שאם לא הייתה מסוכנות כלל, כי אז גם לא היה מה לצמצם.

כאן אף ראוי לומר, כי מלכתחילה שיקול השיקום (או היעדרו) צריך לקבל משנה תוקף מקום בו עסקינן בעבירות אלימות שבוצעו כנגד בני משפחה, והוא מתעצם אף יותר מקום בו בני הזוג מתכוונים לחזור ולהתגרר יחדיו, כך שהם נותרים ב"חיכוך" מתמיד. בהיעדר טיפול אשר יבטיח, עד כמה שניתן, כי הנאשם לא ינקוט שוב באלימות כלפי מי מבני משפחתו, הרי שיש להביא לאיונו של הסיכון האמור באמצעות ביכור שיקולי הגמול, תוך תקווה שיהיה בכך כדי להרתיע את הנאשם מלשוב ולבצע עבירות אלימות בעתיד.

כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת בתיק, שאף העידה במסגרת הראיות לעונש מטעם ההגנה, ומבקשתה מבית המשפט להקל בעונשו של הנאשם. כן לא התעלמתי מהעובדה שאף מצבה הכלכלי שלה עלול להיפגע כתוצאה מהעונש שיושט על הנאשם. ואכן, טובתה של המתלוננת עומדת לנגד עיניו של בית המשפט, ויוענק לכך משקל בעת גזירת העונש. יחד עם זאת, יש לזכור כי על בית המשפט לשקול ולהביא בחשבון לא את האינטרס האישי של המתלוננת בלבד, כי אם את מכלול האינטרסים והשיקולים הרלוונטיים לשאלת העונש. עוד יש לזכור, כי בתיק מתלונן נוסף, בנה של המתלוננת, שעמדתו לא הובאה בפני בית המשפט.

21. בהמשך לאמור ובשולי הדברים, יצוין כי גם לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן להסתפק בימי מעצרו של הנאשם. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 שי שעשוע נ' מדינת ישראל, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)).

מה גם שלגופו של עניין, אציין בזהירות הנדרשת, כי תסקיר שירות המבחן אשר הוגש בעניינו של הנאשם הינו אמביוולנטי במידת מה, ונדמה שההמלצה הסופית של השירות אינה הולמת את התרשמותו כפי שזו הובאה בגוף התסקירים. ברי כי בית המשפט אינו שם עצמו בנעליו של שירות המבחן, אולם לא נהיר כיצד שירות המבחן בא בהמלצה האמורה, חרף העובדה שהנאשם סירב פעם אחר ליטל חלק בהליכים הטיפולים אשר הוצעו לו וחרף כל יתר השיקולים אשר פורטו בהרחבה בתסקירים השונים שהוגשו. כך גם, שירות המבחן מנמק את המלצתו להימנע מהשתתפות עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות, ברצון להימנע מפגיעה ברצף תעסוקתו - והרי שבית המשפט עמד זה מכבר על חשיבותו המשנית, במקרה הנדון, של שיקול זה ועל החשיבות שלא לפגוע בעקרון האחידות בענישה.

זאת ועוד, בשים לב להיעדר מחויבותו של הנאשם, שירות המבחן אף חזר בו מהמלצתו להשית עליו צו של"צ, והמליץ להסתפק בענישה בדמות מאסר מותנה וקנס. לדידי, קבלת עמדתו זו של שירות המבחן ונקיטה בדרך האמורה, תביא לידי כך שייצא החוטא נשכר.

22. באיזון בין מכלול השיקולים שפורטו לעיל, מצאתי כי יש לגזור את עונשו של הנאשם בחלק הנמוך של מתחם העונש ההולם, אך לא ברף התחתון שלו. עוד יצוין, כי בשים לב לעובדה שהנאשם חזר להתגורר עם המתלוננת ומנהל עימה משק בית משותף, הרי שאין טעם להשית עליו רכיב של פיצוי, ולא בכדי המאשימה לא עתרה לכך. בנוסף, בשים לב למצבו הכלכלי של הנאשם, אשית עליו קנס מתון בלבד.

23. **מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **4 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו.**

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות, הנאשם יחל בריצוי עונש המאסר החל מיום 02.10.2017 או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה על עבודות השירות, ויבצען במרכז קליטה "בית קנדה", ברחוב בר כוכבא 209, שכ' ברנע, באשקלון.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. קנס בסך 1,000 ₪, או 10 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 3 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם ביום 1/11/17.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 15,000 ₪ שלא לעבור כל עבירה מן העבירות בהן הורשע, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

המזכירות תשיב למפקיד/ה את הכספים שהופקדו על ידו בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ז, 20 יולי 2017, במעמד הצדדים.